

CANVIANT LA MIRADA. MICRORELATS DE TEMÀTICA DE GÈNERE

Hadar. Associació de Dones de Tona va convocar l'any passat el primer concurs de microrelats, que aquest any 2017 s'ha convocat de nou. Les bases del concurs especifiquen que han de ser textos que promoguin la igualtat i la desaparició de les barreres entre home i dona. Publiquem aquí els quatre microrelats premiats en aquestes dues edicions.

Il·lustracions: Aleix Bascompte

PREMIS ANY 2016

FEIA ANYS I ERA UNA PERSONA NOVA

Oriol Colomo

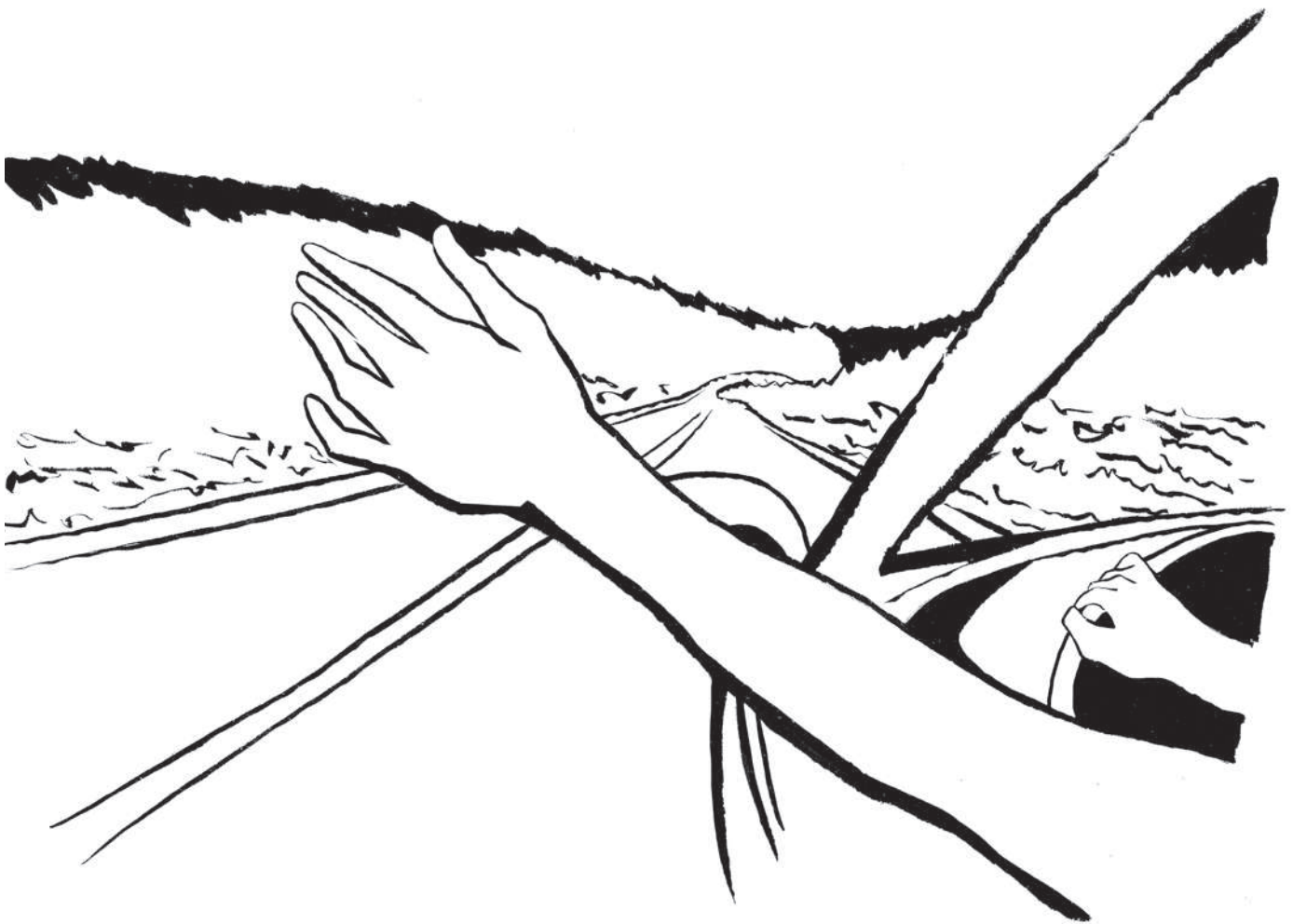
Guanyador en la categoria de 15 als 18 anys

Sempre hi havia cregut. La vida li havia deixat tastar en curtes i delicioses ocasions i per això mai havia deixat de creure en la felicitat. Aquell seria el dia en què la seva vida faria el canvi que no havia estat anunciat en cap aspecte. Va despertar-se i es va endinsar a la rutina. Era un dia humit i fred propi de l'hivern i l'expressió del seu rostre desprenia un aire trist. Un cop més conduïa cap a la seva vida trista, monòtona i estèril. Aquell tretze de març, però, res tenia sentit i alhora tot recobrava un aire diferent. Potser perquè era el seu aniversari. Feia 46 anys i havia arribat el moment de deixar de buscar raons per evitar la felicitat, per aquest motiu la seva actitud reprenia una certa vitalitat. L'aire tallava qualsevol mal pensament, es prometia que res tacaria l'entusiasme en què aquell matí s'havia impregnat. Feia anys, anys que havien marxat com un núvol passatger. Feia anys i tenia la sensació d'haver-los deixat passat com qui contempla la pluja rere els vidres.

Els rajos més travessers esquivaven els arbres i escalfaven suaument els vidres del cotxe mentre conduïa d'esma. Aquell matí les notícies de la ràdio resultaven trivials i fins i tot molestes. Va estirar els braços i es va fregar els ulls com per despertar en una altra vida. Va apagar l'emissora i va posar el primer CD que va trobar. Sense adonar-se'n, taral·lejava una cançó que l'evocava de nou a l'adoles-

cència. Tots els records que l'envaïen es van aturar de cop als estius de Castelldefels. S'havia promès que mai més tornaria a recordar-ho. I no era fàcil. Aquella ombra i aquell veu se li havien aparegut en tants somnis! Sovint recordava la suor freda que li recorria la columna, o les llàgrimes, que creia capaces d'esborrar el que havia viscut. El pitjor era reviure l'infern d'aquelles mans grapejant el seu cos adolescent. Però tocava deixar-ho enrere. Era un dia nou, un dia diferent, un dia que despuntava prenent forma de la primavera que es descobria. La vida batejava al carrer i als camps que emmarcaven el seu vell Volvo.

Sense adonar-se'n conduïa lliure i s'omplia de la tranquil·litat que ofereix la carretera de bon matí, mentre es repetia que tocava recomençar. Va accelerar el cotxe sense pensar el rumb, va apujar el volum i es va deixar escabellar per l'aire que entrava per la finestra. Va somriure com feia molts anys que no ho havia fet. Va cridar fort el seu nom i és que feia anys. Ja no era una dona o un home infeliç, era una persona, una persona nova.

Il·lustració: Aleix Bascompte

QUATRE-CENTES CINQUANTA-SET PESTANYES

Pseudònim Fons Verd

Guanyador en la categoria de més de 19 anys

Eres el més ràpid sumant i et vas descomptar mentre em miraves els ulls.

Mai em vas saber dir amb exactitud quantes pestanyes tenia a cada ull. I, de fet, sort que no les vas arribar a comptar totes. Amb les llàgrimes, me n'han caigut unes quantes. Però ara em brillen els iris i el rímel em ressalta el negre que jo portava gravat a l'alçada del pit.

Ara ja no m'importa, que tu fossis el més bo sumant. Perquè amb mi restaves.

I jo sempre m'he declarat fan de les sumes o les multiplicacions. Les restes treuen i divisions alteren el producte. Ja és hora de conformar-se amb el millor. Encara que això impliqui començar de zero. Així m'asseguro que, a partir d'ara, tot serà positiu, perquè pujo i vaig sumant. Un joc de l'oca modern, i mira que abans m'agradava el parxís. Però ara jugo sempre a l'oca. I tiro perquè em toca.

D'un a un, pas a pas. I vindran el dos, el tres i el quatre. I quan t'oblidi, ho marcaré al calendari. Llàstima que llavors et tornaré a recordar.

Els bons moments, pocs però existents, els tindrè presents com si fossin àlbums de fotos: aquell dia al cinema, veient una comèdia, abans que jo ascendís i tu em tiressis les crispetes per sobre. Al parc d'atraccions amb els nens, quan la petita em va dir: "Avui és el primer dia que el papa no ens crida". El perdó que va arribar massa tard i a davant d'un jutge. La pensió que mai serà suficient però que va permetre que els nens no es quedessin sense pare. El psicòleg que et va ajudar a controlar el caràcter. I la pàgina d'Internet que et va donar una altra oportunitat. Un professor de literatura que, un dia, mentre cuinàvem junts truita de patates i pa amb tomàquet, em va abraçar per darrere i em va dir:

Quatre-centes cinquanta-set. Tens quatre-centes cinquanta-set pestanyes entre els dos ulls. Te les he anat comptant mentre reies. I espero que no m'ho tinguis en compte, si me n'he oblidat alguna, que sóc de lletres, jo. A més, mirant-te em descompto i confonc els números amb sentiments.

Il·lustració: Aleix Bascompte

PREMIS ANY 2017

PRAEAMBULUS

Anna Lleopart i Tió

Guanyadora en la categoria de més de 19 anys

L'*On the road* em cau de la motxilla. Vaig carregada amb tres cartrons (entre mans) i un retolador permanent (entre dents). Amb gest desmanegat deixo els cartrons sobre el seient –agafo el retolador– em dispo a escriure. CLUJ, BRASOV, BUCAREST. Seguint el traç de la cal·ligrafia imagino la carretera que he de recórrer. Falten només dues parades per arribar als afores del poble i sé que, de moment, encara habito en el meu propi preàmbul. [Somric. Els símilis literaris sempre m'acompanyen.] Miro al voltant. Veig algú que em saluda. És una dona d'uns 50 anys. La conec? Sí. Estranya coincidència. És una professora de català, dels temps d'institut. S'ha molestat a recollir-me el llibre: "Veig que segueixes llegint Kerouac, eh! Què estàs fent aquí, a Romania?" "Viatjo. Avui arribaré a Bucarest per...". En veure els cartrons, deixa d'escoltar-me. Ho noto. Comença a fer el que sempre havia fet a classe, tallar-me l'entusiasme a cada segon. La seva mirada està cuinada amb fàstic noucentista. Ja m'ensumo per on van els trets. La moralització. "La desgràcia de ser dona". [Penso en Sylvia Plath. I en Anna Dodas]. Les celles (fosques, depilades, commogudes) de la professora em renyen inquisitivament. "Una noia com tu no pot fer autoestop sola". [Respiro. I miro de llençar els fardams del patriarcat per la borda.] "No hi estic d'acord. [Se'm gira d'esquena. Ja no soc tan obedient.] Estic cansada que a les dones se'ns vegi com a víctimes "potencials". I, a sobre, culpables... Culpables de gosar tastar un tipus de llibertat que ens és vetada. No te n'adones? Hi ha gent que...". Em talla (quant vegades m'havia fet això a classe. La relació de poder segueix sent la mateixa?). "Ja t'ho trobaràs, només t'avisava". Ulls felins, de gata ofesa, allargats com l'estrip d'unes cortines. Sospiro. Sempre m'he de justificar. Com a dona. Noia. Nena. Sempre. Busco paraules d'alguna escriptora per etzibar-li a la cara. Però, quan m'entristeixo, tot va més lent..., fins que..., el tramvia s'atura. Les portes s'obren. "Gràcies!" –penso. I, de cop, soc. I puc buidar-me les butxaques de ressentiments passats. Pere Quart m'acompanya: "malgrat tot, / operem i avencem / pacífics, potser pusil·lànimes, / però mai resignats / i sempre tossuts". Una passa. Dues passes. Un bon lloc perquè puguin aturar-se els cotxes. I el camí. I les noves mirades. [Punt i a part –travesso el llindeu del preàmbul. Començo el viatge].

Il·lustració: Aleix Bascompte

Iris de Melo i Bueno

Accèsit en la categoria de més de 19 anys

Seguint la inèrcia, va obrir la bústia i en va agafar el correu postal. Tot pujant les escales va tafanejar lleugerament les publicitats, les factures, fins que va trobar una correspondència escrita a mà i va revisar a qui s'adreçava. Efectivament, era el seu nom, va obrir el sobre on deia:

Avui

A tu, a ella i a l'altra,

em disculpo: per cops que he consumit el cos d'algunes noies, a la tele, a les revistes o al carrer; per les vegades que creia ajudar a la meva mare quan feia tasques domèstiques; per les actituds que reproduïen l'amor romàntic de dracs, cavalls i princeses sexistes; sempre que he tractat de fresques aquelles que estaven amb qui desitjaven, i és que l'Església és clara: castes i pures; també, per les ocasions que he suggerit que la faldilla o la vestimenta era massa provocativa i he estat d'acord en el fet que no eren hores per anar "soles"; sempre que he silenciats les vostres veus o interromput el teu torn. No puc desfer no haver trobat esbojarrat que el director et preguntés si pensaves quedar-te

Lletres

embarassada o la idea de revisar el telèfon per amor... Em sap greu haver estat tan masclista, per acció i per omisió, i per aquest motiu avui escric això: ets heroica quan fas justícia a tantes que van reivindicar drets reals i ets històrica quan lluites un altre present, convidant-me amb paciència a mi i a tota la resta.

Doblegant el paper va buscar al sobre alguna referència, és clar, hi havia el seu nom escrit però podia ser el de ... Va col·locar aquest full en un sobre nou i va escriure un nom, va desfer el camí de les escales i el va llençar en una altra bústia.

Il·lustració: Aleix Bascompte